

VÉCSEI RITA ANDREA

Galamb és papagáj

Összebújtak színesen, szürkén,
csórhöz fejtető ért, tollak borultak egymásra,
pedig nem fújt a szél.
Messziről egyetlen nagy madárnak tűntek,
alattuk az ág műbőrös kocsmaszéknek,
hernyónyomok a szegecsek.
A fehéregyensúly vörös felé tolódott,
elcsúszott a sötét kupola,
karommal egymás ujjába martak,
nehogy lebillegjenek.

A kurva fél a szárnycsapkodástól,
szorosra húzza kötött kardigánövét.
Megborzongatja a sikoltás,
papagáj, hát az meg hogy kerül ide,
inkább egy nő, ne adj isten patkány,
az visít úgy, mint egy kisgyerek.
Otthon minden színt le kéne vetni,
piros körömlakk, lila tanga, mahagóni tarkó,
csak egy kis szürke dalt énekel majd,
meztelen, a kád szélén.

partmenti nekropolisz

bizonyos vizeken hajózni rosszat jelent,
mélypontra küldelek,
háton fekszel, formál a szád, elvész az arcod,
szó helyett bugyborékolás.

színes kép maradsz elázott papírlapon,
só veri ki a szemgödrödet,
szagod nincs, és ízed sem volt,
annyira közel nem kerültél hozzám.

méhmagzatokként szűntek meg mondatok,
ijesztő, ami szép volt,
sérült falakon semmi nem fogan,
hiába próbálkozol.

vádlikon súlyos, zöld moszattal érkezni jót jelent,
ledőlök a napra meztelen,
megvárom, míg teljesen megszárad,
és leperreg rólam minden idegen.